

Bajka o jajcu.

a skednju v slami jajce belo
leži in se smehlja veselo;
obdarovano je s častjó,
pač lahko smeje se tako.
Bradat možiček ga pestuje,

na lice nežno poljubuje,
svilene češe mu lasé
in govori besede te:
»Lepó te hočem počesati,
lasé ti čedno uravnati;
Velika noč prihaja spet,
raduje se je širni svet.
Povsod, kjer Kristusa častijo,
sijajno praznik ta slavijo,
pri tem pa izmed vseh reči
zavzemaš prvo mesto ti.
Ljudje od tukaj preneso te
in preoblečejo lepó te,
da pri pojedinah jim boš
krasilo mízo mesto rož.
Potem te koklja bo dobila
ter v pišče te izpremenila;
a preden mine leto dan,
piščanec več ne boš droban.
Petelin takrat boš gizdavi,
ki vodil putke boš po travi;
če ne petelin, boš kokoš,
ki tudi jajca legla boš.
Takó naprej boš ti živelo
in vedno dobro se imelo,
jaz pa te bom spet pestoval
ter nad teboj se radoval.«

Ves ta pogovor vrabec sliši,
ki kot domač je že pri hiši,
z nasmehom bliže priletí
in učenjaško govori:
»Vi škratje tepci ste nevedni,
tovarišije svoje vredni,
saj vaše nizko čelo že
in vaš pogovor to pove.

In to bi tudi čudno bilo,
če vam bi v glavah se svetilo,
kaj krog po svetu vse godí
med kurami se in ljudmi.
Skrivaj le vanje vi škilite
in še takrat napol mižite,
zato vam škratom tak pogled
zgreši v skrivnosti mnoge sled.

Jaz pa sem zvit, prebrisan ptiček
in vedno poln imam mošnjiček,
saj znam pomagati si sam,
kljun vtaknem svoj v poljé in v
[hram.

Človeka spremljam pri vseh delih,
mu jemljem živež v skokih smelih,
a kadar mene stran podi,
zbežim le, če kaj zalučí.
Ko pa le s prazno roko maha,
gostim nadalje se brez straha
in mu zakličem: živ, živ, živ,
ne bodi meni nevoščljiv!

Pri tem človeka opazujem,
kar vidim, potlej premišlujem;
tako zapazim mnogokrat
reči, ki ne pozna jih škrat.
Zato je meni znano, kaka
usoda tebe, jajce, čaka;
če ti bi tudi znalo to,
bi ne smejalo se takó.
Iz tebe nikdar živo pišče
ne priskaklja tja na dvorišče;
v krop te rdeč kdo potopí,
otrok te v dar nato dobi.
Na vasi paglavci te mali

po rokah bodejo valjali,
z denarji sekali v život,
razbili, vrgli te za plot.

Jaz bom pa zletel tja čez planke
in zobal tvoje bom ostanke...
Ne škrat, temveč le jaz — vesel
bom tebi zadnje pesem pel!«

To reče vrabec domišljavi
in še k sosedu se odpravi,
a tamkaj maček skrit čepi,
na vrabca krvolok preži.

Fr. Rojec.

Brez doma.

Poglejte črevljarja,
oj tega smolarja,
ki suh je kot šilo,
oj šilo, bodilo,
ki krog je hodilo,
ni pilo, ne jelo
in vendar živelo!
On nima nič doma,
dom ves mu je kraj;
po hišah krog roma,
kjer delo dobi,
tam pa obsedi.

A tudi svoj domek
je nekda j imel,

pa njemu ga zlomek
je žganjarski vzeli.
To pa ga ne moti,
da časih vesel
še ne bi zapel.
Da je le za sproti,
kaj treba skrbi!
Vsak more na sveti
do smrti živeti,
več treba mu ni!
Ko pride smrt ponj,
za njega kosti
pa prostor zastonj
mu občina dá
tam sredi poljá!

Fr. Rojec.